

pls

BAD DOG STORY

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Porshenocchio เอียน

Aki - Aishi ทา

MAD
OVERDOSE

Jamsai
BAD DOG STORY
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

BAD DOG
STORY

Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์ใจใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

BAD DOG STORY

Porshenocchio เอ๊ยอู

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2478-2

ภาพประกอบ Aki - Aishi

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกอนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ไม่ว่าใครเมื่อเจอเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นในชีวิต มันย่อมกระทบจิตใจ จนไม่สามารถลืมเลือนมันได้ง่ายๆ ใช่มั้ยคะ 'เชอริน' นางเอกของเราเรื่องนี้ก็เป็นเหมือนกันค่ะ

แม้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเธอจะผ่านมาเป็นสิบปีแล้ว แต่ความทรงจำอันเลวร้ายก็คอยกัดกินหัวใจอยู่ เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่คล้ายกันอีกครั้ง เชอรินของเราจึงรับมือด้วยความยากลำบาก โชคดีที่คราวนี้เธอมี 'ลิโอ' บอดีการ์ดหนุ่มคนใหม่มาคอยปกป้องดูแลเธออย่างเต็มที่ เธอจึงสามารถผ่านพ้นมาได้

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้เชอรินนึกถึงคนอื่นคนที่อยู่ในความทรงจำ แต่คนคนนั้นได้จากไปตั้งแต่เหตุการณ์ครั้งนั้นแล้ว อย่างนี้ลิโอจะเป็นใครกันนะ และเขามีความเกี่ยวข้องกับอดีตของเธออย่างไร เราไปลุ้นด้วยกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

'MAD OVERDOSE' เป็นโปรเจกต์ที่กล่าวถึงความเจ็บปวดทางจิตใจ ถ่ายทอดผ่าน 4 นักเขียน 4 เรื่องราวความรัก 4 ความเจ็บปวด (พี่ชาย พอร์ช เด็ม และน้องซี) ดีใจที่ได้ร่วมงานกับทุกคนเลย สนุกมากๆ เลิฟฟ~

โดยพอร์ชรับผิดชอบโรค PTSD (Post-Traumatic Stress Disorder) หรือภาวะป่วยทางจิตใจเมื่อเผชิญกับเหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจอย่างร้ายแรง จนส่งผลต่อการใช้ชีวิต ใครที่เคยอ่านผลงานของเราในเล่มก่อนๆ คงจะพอนึกออกว่า มันจะมีตัวละครที่ตกอยู่ในสภาวะของโรคนี้อยู่มาหลายตัวแล้ว เล่มนี้ก็เป็นอีกเล่มที่ตัวละครต้องฝ่าฟันอีกเช่นกัน แต่ในบริบทที่ใหม่และต่างออกไปจากเล่มก่อน

พอร์ชขอโอกาสที่จะได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับบอดี้การ์ดมานาน พอได้รับโจทย์มาเกี่ยวกับอาการทางจิต เราเลยวางภาพในหัว ถ้าเอาโจทย์นี้มาเล่าในความสัมพันธ์ของเจ้านายและบอดี้การ์ดมันจะออกมาแบบไหน นิ่งตบตีกับตัวเอง ปลูกปืนให้มันกลมกล่อม จนในที่สุดก็ได้เป็นพล็อตเรื่องนี้ขึ้นมา

'BAD DOG STORY' เป็นแนวแอ็กชัน-โรแมนติคที่ไม่เคยเขียนมาก่อนด้วย เนื้อหาหลักยังคงดำเนินเรื่องด้วยความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งของพระเอกนางเอก โดยมีฉากแอ็กชันเข้ามาเพิ่มรสชาติใหม่ๆ ปกติไม่ได้เป็นแฟนหนังแอ็กชันเท่าไรเลยรู้สึกว่าย่อยยากเหมือนกันและที่ต้องถ่ายทอดจากพวกนี้ออกมาเป็นตัวอักษร แต่พอได้เขียนแล้วรู้สึกทำท่ายและสนุกดีเหมือนกัน

'เซอร์ริน' เป็นนางเอกที่ค่อนข้างเข้มแข็งและมีสี่สันคนหนึ่ง มีมิติทั้งภายนอกและภายใน จนตอนที่เขียนทำให้เราคอยเอาใจช่วยได้ตลอด ส่วน 'ลีโอ' เป็นพระเอกที่มีภาพลักษณ์ค่อนข้างโหดร้าย น่าเกรงขาม ด้วยรอยสักที่ค่อนข้างเยอะ แต่นั่นคือภายนอกที่คนอื่นมองเห็นเท่านั้นแหละ ใครจะไปรู้ว่าในใจของบอดี้การ์ดคนนี้ซื่อสัตย์มากแค่ไหน

พูดมาขนาดนี้แล้วกรี๊ดเปิดไปลิ้มลองรสชาติของพระเอก เอ๊ย เรื่องราวความรักของสุนัขรับใช้คนนี้เลยดีกว่า! อ่านจบแล้วส่งความเห็นกันมาได้เลย

ติดแฮชแท็ก #BadDogStory ทาง Twitter หรือจะส่งรีวิวเต็มๆ มาที่แฟนเพจ
Porshenocchio ได้เลย
ขอบคุณครับ

Porshenocchio

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ

Once Upon a Time

'หลับตาสี'

'ไม่เอา'

'กลัวเหรออ' หมายเลขแปดสิบสามถาม

ฉันพยักหน้าตอบ

'งั้นจับมือฉันไว้แล้วแบ่งเบาความกลัวมาให้ฉันสิ'

ภายในสถานที่คับแคบแห่งนี้เต็มไปด้วยความอับชื้น กลิ่นเหม็นเหม็นเหม็น และความแออัด มีเพียงแสงจากหลอดไฟเปลือยที่ถูกแขวนไว้เหนือหัวพอให้เรามองเห็นบรรยากาศน่าหดหู่รอบตัวได้ ความสว่างของมันมากพอที่จะทำให้ฉันมองเห็นดวงตาของเด็กผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ ได้ชัดเจน

จับมือแล้วแบ่งความกลัวไปให้ฉันเหรออ

ถึงตัวเองจะอายุแค่สิบสอง แต่ประโยคหลอกเด็กแบบนั้นใช้ไม่ได้ผลกับฉันเหรออ นะ ฉันคิดในใจ

'มันช่วยได้จริงๆ นะ'

หมายเลขแปดสิบสามคลี่ยิ้มบาง หางคิ้วข้างซ้ายของเขามีคราบเลือด

เกรอะกรังและรอยฟกช้ำทั่วใบหน้า ในดวงตาของเขามีประกายความหวังและความจริงใจจนความคิดของฉันหยุดนิ่ง

'แต่ว่า...'

'ฉันจะไม่แอบปล้ำมือตอนเธอหลับหรอกนะ' คำพูดของเขาทำให้ฉันเริ่มคล้อยตาม เหมือนต้นหญ้าที่ลู่ไหวไปตามแรงลม

'สัญญา นะ'

'ฉันสัญญา'

ฉันพยักหน้าแล้วเอื้อมไปจับมือหมายเลขแปดสิบสามไว้ ใรร้อนจากฝ่ามือทำให้ฉันรู้สึกดี มันส่งผ่านเข้ามาปลอบประโลมได้ไม่แพ้คำพูดของเขาเลยสักนิดเดียว

'พอเธอตื่นขึ้นมา ทุกอย่างจะดีขึ้น'

'เราจะได้ออกไปจากที่นี่จริงๆ หรือ'

'จริงสิ แต่เธอต้องเชื่อฉันนะ'

'...ฉันเชื่อใจเธอ'

'ดีมาก งั้นหลับตาได้แล้ว'

'อย่าปล้ำมือฉันล่ะ' ฉันพิมพ์

'ฉันไม่ปล้ำหรอก'

ฉันทำตามที่เขาบอกอย่างว่าง่าย ภาพตรงหน้าถูกแทนด้วยสีดำ สัมผัสของเขาทำให้ฉันอุ่นใจแม้จะตกอยู่ในสถานการณอันเลวร้ายแบบนี้ น้ำเสียงของเขานุ่มนวลและอ่อนโยนเหมือนเขากำลังกอดฉันให้หลับฝันดี

สัปดาห์ก่อนฉันถูกคนกลุ่มหนึ่งที่สวมหมวกกันน็อกลักพาตัวมาจากหน้าโรงเรียน ฉันตื่นขึ้นมาอีกครั้งในตู้คอนเทนเนอร์แห่งนี้ มีหมายเลขถูกเขียนแปะอยู่ที่หน้าอก ซึ่งเหมือนกับเด็กๆ อีกหลายคนที่อยู่ที่นี่ ฉันคือหมายเลข 'ศูนย์เก้าเจ็ด' เด็กผู้ชายที่อยู่ข้างๆ คือหมายเลข 'ศูนย์แปดสาม' หมายเลขพวกนี้บ่งบอกจำนวนของเด็กที่ถูกลักพาตัวมารวมกันในสถานที่อันน่าสิ้นหวังแห่งนี้ ผู้ใหญ่ที่เฝ้าที่นี่สั่งให้เราเรียกหมายเลขแทนชื่อเท่านั้น ห้ามใครหลุดพูดชื่อของตัวเองออกมา ทุกๆ ห้าวันผู้ใหญ่จะเข้ามาเรียกเด็กออกไปยี่สิบคนตามหมายเลข เด็กกลุ่มที่ถูกเรียกออกไปจากตู้คอนเทนเนอร์จะไม่มีโอกาส

ได้กลับมาอีกเลย และวันรุ่งขึ้นก็จะมีเด็กกลุ่มใหม่เพิ่มเข้ามาแทน

ถ้าวันแล้วพรุ่งนี้ก็จะถึงรอบของหมายเลขแปดสิบเอ็ดถึงหนึ่งร้อย...
รอบของฉันกับเขา

ก่อนหน้านี้อาสาสองคนตัดสินใจทำอะไรบางอย่างด้วยกัน รู้ว่าอันตราย
และอาจจะไม่ได้มีชีวิตรอดกลับมา แต่มันเป็นเพียงแสงสว่างเดียวในตอนนั้น
ฉันกล้าที่จะเสี่ยงเพราะมีหมายเลขแปดสิบสามอยู่เคียงข้าง ถ้าไม่มีเขา ฉันคง
นั่งกอดเขาร้องไห้สิ้นหวังอยู่ในมุมใดมุมหนึ่งของสถานที่คับแคบแห่งนี้แน่ๆ
ทว่าแผนการของเราล้มเหลว และจบด้วยการที่เขาถูกซ้อมจนใบหน้าบอบช้ำ
อย่างที่เห็น

เขาเป็นคนเดียวที่คอยปกป้องฉันมาตลอด

ไม่รู้ว่ามันผ่านไปนานเท่าไร รู้แค่ฉันถูกกระชากให้ตื่นด้วย
เสียงเสียดสีของเหล็ก ก่อนจะมีเสียงพูดคุยของกลุ่มคนตามมา

'ยัยเด็กคนนั้นใช้มัยที่คิดจะหนี' เสียงใหญ่ของใครบางคนพูดมาจาก
ที่ไกลๆ

จากนั้นชายวัยกลางคนคนหนึ่งก็เดินแหวกตรงเข้ามาหา ฉันจำหน้าเขาได้
เขาคือคนหัวโล้นที่เคยลากฉันไปกับพื้น เขามองสบตาฉันก่อนจะสั่งให้ฉัน
เดินตามเขาไป

ความกลัวจับตัวไปทั่วกล้ำเนื้อจนฉันไม่สามารถขยับตัวได้ ฉัน
ไม่กล้าจะขยับปากพูดอะไรออกไปด้วยซ้ำ ผู้ชายคนนั้นขมวดคิ้วแน่น เขา
พูดอะไรต่ออีกสองสามประโยค ก่อนจะขยับเข้ามาใกล้

เขาเข้าใกล้ฉันมากที่สุดได้แค่นั้น

เพราะเจ้าของฝ่ามืออุ่นที่กุมมือฉันอยู่ขยับตัวมาบังไว้ ถึงฉันกับ
หมายเลขแปดสิบสามจะอายุไล่เลี่ยกันและตัวเขาไม่ได้สูงไปกว่าฉันมากนัก
แต่การกระทำของเขาทำให้ฉันออกจะทิ้งเล็กน้อย

ฉันใช้อีกมือกำชายเสื้อของเขาไว้แน่น ให้แผ่นหลังของเขาเป็น
เกราะกำบังชั่วคราว

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก เร็วจนฉันไม่ทันได้ตั้งตัว หมายเลขแปดสิบสาม
ใช้เศษเหล็กแทงเข้าไปที่คอของอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

ชายวัยกลางคนยกมือกุมต้นคอตัวเองที่มีเลือดสีแดงไหลทะลักออกมา ก่อนที่เขาจะทรุดเขาลงกับพื้น ผู้คนรอบข้างเริ่มส่งเสียงกรีดร้องและตะโกนบอกให้วิ่ง แแรงกระแทกจากใครบางคนข้างหลังทำให้ฉันไหลไปตามกลุ่มคน

'อย่าปล่อยมือฉันนะ' เขาหันมาพูดพร้อมบีบมือฉันแน่น
ฉันเริ่มวิ่ง... วิ่งอย่างไม่คิดชีวิต

ความเย็นจากอากาศข้างนอกเกาะกุมไปถึงชั่วหัวใจ ฉันจำได้ว่ามันเป็นเวลากลางคืนและมีกลิ่นเค็มโชยมาตามสายลม ใครบางคนพุ่งเข้ามาชนฉันอย่างแรง จนมือที่เราสองคนจับกันอยู่แยกออกจากกัน ฉันล้มไถลไปกับพื้น ก่อนจะถูกผีเท้าหลายคู่เหยียบต้นขา แผ่นหลัง และหัวไหล่

'ลุกขึ้น'

หมายเลขแปดสิบสามดึงตัวฉันให้ลุกขึ้น ความเจ็บแสบซ่านไปทั่วตัว ฉันกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เขาตะโกนใส่หน้าฉัน

'วิ่ง!'

นั่นคือคำที่ฉันพอจะจับใจความได้

ก่อนที่ฉันจะได้ขยับตัวไปไหน เสียงเสียงหนึ่งก็ดังแทรกขึ้นมา เสียงที่ฉันรู้จักดี

ปัง!

เสียงปืนหนึ่งนัดเปลี่ยนให้ทุกอย่างหยุดนิ่ง เวลาหยุดเดิน

ร่างกายของฉันและเขาแข็งทื่อเหมือนถูกสาป เราสองคนมองหน้ากัน สบตากันโดยไม่มีใครขยับตัวไปไหน ดวงตาสีอำพันของเขาสั่นระริก

ไม่กี่วินาทีต่อมาสิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวในระยะสายตาของฉันคือร่างของเด็กผู้ชายตรงหน้าทรุดตัวลงกับพื้นคอนกรีต

แผ่นหลังของหมายเลขแปดสิบสามมีเลือดสีแดงกระจายเป็นวงกว้าง สายตาของเขาสั่นไหวด้วยความกลัว แต่ยังขยับปากสั่งให้ฉันวิ่ง

ตอนนั้นเองที่ฉันเริ่มขยับตัวอีกครั้ง ฉันทิ้งให้หมายเลขแปดสิบสามนอนนิ่งอยู่ตรงนั้นโดยที่ไม่สามารถช่วยอะไรเขาได้ น้ำตาไหลอาบแก้มทั้งสอง ความรู้สึกบีบรัดหัวใจแน่นจนฉันอยากจะทิ้งตัวลงกับพื้น

ภาพของหมายเลขแปดสิบสามทำให้ฉันกััดฟันแน่น

สิ่งเดียวที่ฉันทำได้ในตอนนี้คือ...
ฉันต้องวิ่งตามที่เขาบอก

1

Bodyguard

"ลงไป"

"คุณหนูครับ อย่าทำแบบนี้เลยนะครับ"

"บอกว่าให้ลงไป"

ฉันย้ำอีกครั้งพร้อมหันไปจ้องหน้าผู้ชายผมสีดำตรงเบาะหลังเหม็ง เขาคือ บอดีการ์ดที่พ่อสั่งให้มาดูแลฉันตั้งแต่วันแรกที่มาถึงประเทศไทย แน่แน่นอนว่า ฉันไม่ต้องการบอดีการ์ดอะไรทั้งนั้น

"ผมตายแน่ ผมต้องตายแน่ๆ เลย" บอดีการ์ดหน้าละอ่อนเริ่มโวยวาย เบ้าตาข้างซ้ายของเขามีรอยข้ำเป็นวงซึ่งเป็นฝีมือของตัวเองแหละ

"นายไม่ตายหรอกน่าถ้าทำตามที่คุณบอก"

"ผมต้องโดนท่านประธานฆ่าทิ้งแน่ๆ" เขาร้องไห้โฮจนหน้าบิดเบี้ยว

ฉันเกือบใจอ่อนอยู่แล้วเชียว แต่พอนึกถึงสิ่งที่พ่อทำกับตัวเองแล้ว มันก็อดหงุดหงิดไม่ได้

ตลอดระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์ที่ฉันกลับมาไทย พ่อก็สั่งให้ฉันอยู่แต่บ้าน ไม่อยากจะทำอะไรขนาดอายุสี่สิบสามแล้ว ฉันยังต้องมาถูกพ่อแท้ๆ สั่งกักบริเวณ

อยู่แต่ในบ้าน ด้วยเหตุผลที่ว่าบ้านของเราเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยที่สุด เรามีการ์ดคอยเฝ้าอยู่ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง บ้านของเรามีทุกอย่างที่ลูกต้องการ ถ้าลูกต้องการอะไรแค่บอกกับการ์ดสักคนในบ้าน พวกเขาจะจัดมาให้ อย่างดี ฉันไม่เถียงเพราะบ้านของเรามีทุกอย่างตามที่พ่อบอกจริง บ้านของเรามีเนื้อที่ที่ใส่สอยกว้างขวาง ฟิตเนส สระว่ายน้ำ สวน และบ้านเรือนกระจกที่สร้างสำหรับกิจกรรมยามว่างของแม่ จะเรียกว่าบ้านก็คงดูจะเล็กเกินไป แต่ฉันก็ไม่อยากเรียกว่าคฤหาสน์อีกนะละ

ช่างเถอะ ที่ฉันจะบอกก็คือ พ่อคงลืมไปว่าสิ่งเดียวที่ไม่มีในบ้านคือ...

อิสระ

"เลิกปิดล็อกที่ไทม์!" ฉันตะคอกใส่เขาที่ยังโวยวายไม่เลิก

"แต่ว่า..."

"ฉันไม่ทำให้นายเดือดร้อนหรอกนะ"

"แต่คุณหนูเพิ่งชกหน้าผมจนสลบนะครับ"

"ก็เพราะนายไม่ยอมพาฉันไปทำงานยังไงเล่า"

"ท่านประธานสั่งผมไว้ว่าห้ามให้คุณหนูออกจากอาณาเขตบ้าน"

"ฉันเลยต้องชกนายให้สลบยังไงล่ะ" พอเห็นว่าเขาตั้งท่าจะพูดต่อ ฉันรีบปัดหน้าดูใส่ "ถ้านายพูดอีกแม้แต่คำเดียวล่ะก็ ฉันจะสั่งตัดนิ้วนายแน่"

เหมือนจะได้ผล เพราะผู้ชายคนนั้นถึงกับหน้าถอดสีและกลืนน้ำลายลงคอ

อีกใหญ่

ที่จริงมันเป็นแค่คำขู่ ฉันไม่ใจร้ายถึงขนาดตัดนิ้วใครหรอก แต่พ่อนะ ไม่แน่

"เออละ นายรีบลงจากรถเดี๋ยวนี้" ฉันกดเสียงต่ำ

"เอ่อ...ผมเปิดประตูไม่ได้" เขาเอี้ยวตัวเพื่อโชว์ให้เห็นว่าเขาถูกมัดแขนอยู่ ฉันถอนหายใจและยอมลงไปเปิดประตูรถให้เขา

"คราวนี้ลงมาได้รึยัง"

บอดีการ์ดหน้าละอ่อนค่อยๆ กระดึบจากเบาะรถลงมายืนบนฟุตปาธ เขาหันซ้ายหันขวาเพื่อมองว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ที่ไหน ในขณะที่ฉันรีบเข้ามา นั่งประจำที่คนขับเหมือนเดิมและลดกระจกลง

"ถ้าไม่อยากถูกพ่อฉันลงโทษ นายต้องทำให้ตัวเองเจ็บหนักกว่านี้ จะต่อยหน้าตัวเอง เอาหัวโขกพื้น ทำยังไงก็ได้ให้ดูสะบักสะบอมที่สุด เข้าใจมั๊ย"

ถ้าพ่อรู้ว่าหมอนี้ถูกฉันต่อยที่เดียวแล้วสลบคว่ำละก็ หมอนี้ไม่น่ามีชีวิตรอดต่อไปแน่ ที่ฉันบอกให้เขาทำร้ายตัวเองนะเพราะความหวังดี

"ครับ"

"อ้อ แล้ววิกิหาทางแก้มัดแขนเองนะ เพราะฉันกำลังจะไปทำงานสายแล้ว"

พอดีฉันเหยียบคันเร่งขับรถหนีออกไปจากบริเวณนั้นทันที ดูนานาฬิกาข้อมือ แล้วฉันยังมีเวลาอีกยี่สิบนาทีในการบึ่งรถไปที่ตึกนิเทศสาร T ซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจาก ถนนเส้นนี้มากนัก

ขอให้ไปทันทีเถอะ ฉันไม่อยากไปทำงานสายตั้งแต่งานแรกหรอกนะ เดิมทีแล้วฉันอาศัยอยู่ที่ประเทศอังกฤษ ฉันเรียนอยู่ที่สูงและเข้าสู่วงการนางแบบครั้งแรกเมื่อตอนเกรดสิบ ตอนนั้นฉันไปชมแฟชั่นโชว์กับญาติฝั่งพ่อ มีผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาหาฉันพร้อมยื่นนามบัตรให้ เขาแนะนำตัวว่าเป็นช่างภาพที่ทำงานให้บริษัท IM Models หนึ่งในเอเจนซียักษ์ใหญ่ของวงการนางแบบประเทศอังกฤษ เขาบอกว่าอยากให้ฉันไปทดลองถ่ายแบบกับเขาดูที่สตูดิโอของบริษัท ด้วยความที่ตัวเองสนใจเรื่องแฟชั่นและการเดินแบบเป็นทุนเดิม ฉันเลยตอบตกลงแทบจะทันที

หลังจากนั้นไม่นานพวกเขาก็รับฉันเข้าไปเป็นนางแบบในสังกัด ด้วยเส้นผมสีบลอนด์เข้มที่ได้จากพ่อ ดวงตาเขียวเฉียวสีน้ำตาลจากแม่ บวกกับโครงหน้าลูกครึ่งไทย-อังกฤษ พวกเขาบอกว่าฉันเป็นส่วนผสมที่ลงตัวเลยทำให้ฉันกลายเป็นนางแบบหน้าใหม่ที่น่าจับตามองที่สุดแห่งปี

ระหว่างเรียนมหา'ลัยฉันรับงานถ่ายแบบด้วย เดินแบบตามแฟชั่นโชว์ด้วย มีงานอะไรฉันรับหมดเพราะอยากสะสมประสบการณ์ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อจะได้ไปยื่นเป็นนางแบบแถวหน้ากับรุ่นพี่ได้บ้าง พอเรียนจบมหา'ลัย ฉันก็หันมารับงานสายนี้เต็มตัวอยู่ปีกว่าๆ

ชื่อเสียงของฉันกำลังเป็นกราฟที่พุ่งขึ้นอย่างสวยงาม จนกระทั่งต้องมาสะดุดลงตอนที่ฉันเผลอวินไใส่ช่างแต่งหน้า ยอมรับเลยว่าวันนั้นตัวเองค่อนข้างที่จะเมาเพราะก่อนมาสตูดิโอฉันดื่มไปเยอะพอสมควร พอทางไอเอ็ม

โมเดลรู้เรื่องเข้าพวกเขา ก็ออกมาขอโทษช่างแต่งหน้าและผู้จัดงานในวันนั้น พวกเขาบอกว่าฉันเหนื่อย พักผ่อนไม่พอ บวกกับผลข้างเคียงของยาที่ฉันกิน เลยทำให้พูดจาขึ้นเสียงใส่ช่างแต่งหน้าและท่อมเกล้าใส่กระจก ไซ้ ฉันท่อมเกล้าใส่กระจกแตกกระจาย บ้าชะมัดเลย หลังจากนั้นพวกเขาก็สั่งให้ฉันหยุดงาน ไปพักผ่อนเพื่อฟื้นฟูสภาพร่างกายตัวเอง

นั่นแหละ ฉันจึงตัดสินใจบินกลับมาพักผ่อนที่ประเทศไทยพร้อมกับผู้จัดการส่วนตัว

พอมีข่าวว่าฉันกำลังจะบินกลับไทยหลังจากอยู่ที่ลอนดอนมาสิบเจ็ดปี บรรณาธิการนิตยสารและบริษัทในวงการบันเทิงมากมายก็ติดต่อผู้จัดการฉัน จนสายแทบใหม่ ตอนแรกทางบริษัทจะไม่ให้ฉันรับงาน แต่พวกเขามองว่างานพวกนี้คือเงินและฉันค่อนข้างจะเป็นที่จับตามองของคนไทยด้วย ฉันเคยเป็นที่พูดถึงในโซเชียลอยู่พักหนึ่งจนถึงกับมีคนนำไปลงข่าว มีคนไทยไม่น้อยที่ตามอินสตาแกรมฉันเพิ่มมากขึ้น พวกเขามาให้กำลังใจและชื่นชม ทางไอเอ็มโมเดลจึงอนุญาตให้ฉันรับงานระหว่างที่พักผ่อนอยู่ไทยได้ แต่ต้องมีข้อแม้ 'ห้ามก่อเรื่องที่ไหนอีกนะ เซอรีน!' แน่نونว่าฉันรับข้อเสนอนั้น อย่างน้อยก็จะได้มีอะไรทำระหว่างอยู่ที่นี้ด้วย

แต่...ทุกอย่างต้องมาสะดุดลง เพราะพ่อแท้ๆ ของฉันเนี่ยสิ

'ลูกห้ามออกไปไหนมาไหนในช่วงนี้ เด็ดขาด'

พ่อออกคำสั่งตั้งแต่วันแรกที่ฉันเหยียบเท้าเข้าไปในบ้าน ฉันอยากจะบ้าตาย เรื่องอะไรจะต้องยอมด้วยล่ะ ฉันตกลงรับคำกับนิตยสาร T ไปแล้วเรียบร้อย จะให้มาเบื่องานได้ยังไงกัน ชื่อเสียงของฉันก็เสียหายพอดีนะสิ แล้วเรื่องมันจะต้องรู้ไปถึงหูบริษัทที่อังกฤษแน่ๆ และฉันอาจจะโดนสั่งพักงานยาวเลยก็ได้

ฉันยังอยากเป็นนางแบบลูกรักของบริษัทอยู่นะ

ที่แรกฉันทำเป็นยอมเชื่อฟังพ่อ จนวันนี้ฉันมีนัดถ่ายแบบให้นิตยสาร T ตอนบ่ายโมงตรง ฉันบอกบอดีการ์ดหน้าละอ่อนนั่นให้ขับรถพาฉันไปซื้อผ้าอนามัยแถวบ้าน หลังจากดั่งเลื่อยนานเขาก็ยอมพาฉันออกมา จากนั้นฉันก็แก้งวียววายปวดท้องเพื่อให้เขาจอดรถลงมาดู จังหวะนั้นแหละที่ฉัน

ชัดหน้าหมอนั้นจนสลบเมื่อตกลงไปนอนกับพื้น ตอนแรกว่าจะมัดแขนแล้วทิ้งไว้ข้างทาง แต่ก็จะดูโหดร้ายเกินไป ฉันเลยต้องแบกเขาใส่เบาะหลังมาด้วย ฉันตั้งใจจะปล่อยเขาทิ้งข้างทางให้ไกลจากบ้านที่สุดเพื่อไม่ให้เขากลับไปฟ้องพ่อได้ทัน อ้อ ไม่ต้องห่วงว่าหมอนี้จะโทรศัพท์ไปฟ้องพ่อฉันหรอกนะ เพราะฉันโยนโทรศัพท์หมอนั้นทิ้งระหว่างที่เขากำลังสลบอยู่ไปนานแล้วละ

เชื่อเถอะ กว่าพ่อจะรู้ตัวก็อีกหลายชั่วโมง และพ่อต้องอารมณ์เสียหนักมากแน่ๆ

เหตุการณ์ในครั้งนี้ฉันจะไม่ให้ผู้จัดการมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยเด็ดขาด ฉันบอกแผนการให้เธอฟังไปเมื่อคืน เธอตกใจสุดขีดและห้ามไม่ให้ฉันทำแบบนั้น แต่ทำไม่ได้ฉันไม่ยอมถูกมองว่าเป็นนางแบบขี้เมาที่ไร้ความรับผิดชอบอีกนี่นา ฉันเลยบอกให้ผู้จัดการอยู่ที่บ้าน ตั้งใจจะจัดการเองคนเดียว ถ้าผิดก็ขอให้ฉันรับผิดชอบคนเดียว ฉันไม่อยากให้พ่อมาตั้งแง่ไม่ดีใส่ผู้จัดการของฉันอีกคนนะ

ดูเหมือนทุกอย่างจะราบรื่นเพราะอีกสิบนาที่ต่อมาฉันก็ขับรถมาถึงที่หมาย

หลังจากขับรถขึ้นมาจอดบนลานชั้นหกแล้ว ฉันใช้เวลาห้านาทีในการเติมเครื่องสำอางให้ดูดี ด้วยความที่ต้องทำให้เหมือนออกไปซื้อผ้าอนามัยจริงๆ ฉันเลยต้องแต่งตัวให้ธรรมดาเอาไว้เพื่อไม่ให้เป็นที่สนใจจากการดีในบ้าน ฉันสวมเสื้อยืดสีขาว กางเกงยีน และรองเท้าผ้าใบ รวบเส้นผมสีบลอนด์เข้มของตัวเองเป็นหางม้าลวกๆ จัดการผู้ชายเสื้อยืดขึ้นมาเพื่อโชว์หน้าท้องและสวมแว่นกันแดดทรงนักบินเป็นการปิดท้าย

ฉันเป็นนางแบบจากไอเอ็ม โมเดลเซียวนะ ถึงเสื้อผ้าจะธรรมดาอย่างไร ฉันก็ต้องใส่ออกมาให้ดูดีที่สุด

พอตรวจเช็คเสื้อผ้าหน้าผมเรียบร้อยฉันจึงลงมาจากรถและโทรไปหาผู้จัดการส่วนตัวระหว่างเดินเข้าไปในตัวตึก รอแค่หนึ่งเสียงสัญญาณ ปลายสายก็กดรับอย่างรวดเร็ว

[เป็นไงบ้าง]

น้ำเสียงของพี่จันนี่ฟังดูร้อร่นเป็นพิเศษ

"ทุกอย่างเป็นไปตามแผน ตอนนี้นำกล้องเข้าไปที่สตูดิโอในตัวตึกแล้ว"

ฉันได้ยินเสียงพีจินนี่ถอนหายใจยาวพรี๊ด นึกออกเลยว่าตอนนี้ผู้จัดการของตัวเองมีสีหน้ายังไง

พีจินนี่อายุมากกว่าฉันสองปี เธอเป็นผู้หญิงรูปร่างสูงโปร่ง หน้าหมวย เธอเป็นลูกครึ่งไทย-จีน ทางบริษัทจึงให้เธอมาเป็นผู้จัดการดูแลฉัน เราสองคน เข้ากันได้ดีมาก สนิทจนเหมือนเพื่อนคนหนึ่งเลยละ ด้วยความที่เรานิทกัน ฉันถึงลากพีจินนี่เข้ามาอยู่กับเรื่องนี้ไม่ได้นะสิ

[เธอทำให้ฉันเป็นห่วงแทบบ้า รู้ตัวใช่ไหม]

"ไม่มีอะไรที่ที่ต้องเป็นห่วงสักหน่อย"

[การที่เธอขัดคำสั่งท่านประธานนั่นแหละคือเรื่องที่ผมเป็นห่วง]

"ฉันถึงบอกว่าคุณไม่ต้องมาง้อ อย่าลืมที่เราตกลงกันไว้ล่ะ"

[ฉันป่วยและไม่รู้ไม่เห็นถึงแผนการหนีออกมาจากบ้านของเธอในวันนี้]

"สมกับเป็นผู้จัดการของฉันจริงๆ"

[แน่นอนสิยะ] พีจินนี่ถอนหายใจอีกครั้ง [เสร็จแล้วรีบกลับบ้านเลยนะ ห้ามแวะไปที่ไหนเด็ดขาด]

"รู้แล้วนะ แค่นี้ก่อนนะพี ฉันถึงสตูดิโอข้างในแล้ว"

[โอเค ฉันจะไม่บอกให้เธอตั้งใจทำงานหรอกนะ เพราะฉันรู้ว่าเธอเต็มทีกับทุกงานอยู่แล้ว เอาเป็นว่าอย่าไประเบิดอารมณ์ใส่ทีมงานที่ไหนอีกละ]

"รับทราบค่ะ"

หลังจากพีจินนี่วางสายไป ฉันก็ดันประตุเข้าไปข้างในสตูดิโอพร้อมกับปรับสีหน้าให้ดูเป็นปกติที่สุด

บรรยากาศข้างในเหมือนสตูดิโอถ่ายแบบทั่วไป กว้างขวาง เต็มไปด้วยเสียงพูดคุย ทีมงานเดินขวักไขว่ พวกเขาคุยกันสุดๆ คนแรกที่เข้ามาทักทายฉันพร้อมรอยยิ้มคือบรรณานิการนิตยสาร T

"สวัสดีค่ะ น้องเซอร์ริน"

"สวัสดีค่ะ" ฉันยกมือไหว้ทักทายอย่างแก้ๆ กังๆ มันยังไม่ค่อยชินกับการยกมือไหว้ใครนี่นา พี่บรรณานิการรับไหว้และชะเง้อคอมองไปทางด้านหลังฉัน

"แล้วผู้จัดการของน้องเซอร์รินล่ะคะ"

"ผู้จัดการป่วยนะค่ะ ฉันเลยขับรถมาคนเดียว"

"ไฟแรงสมที่เล่าคือจริงๆ เลย ตามมาทางนี้เลยคะ"

ฉันยิ้มและเดินตามหลังพี่บรรณารักษ์ไปยังห้องแต่งตัว เธอบอกให้ฉันนั่งพักสักครู่แล้วจะเข้ามาบรีฟงานอีกครั้งพร้อมกับเตรียมแต่งหน้าแต่งตัวเพื่อเข้าไปถ่ายในเซตได้เลย

นางเอกในวันนี้คือฉันคนเดียว

งานวันนี้เป็นการถ่ายแบบขึ้นปกนิตยสาร T ฉบับเดือนธันวาคม คอนเซ็ปต์เป็นเสื้อผ้าในฤดูหนาว แต่ไม่ได้หนาวขนาดนั้น อย่างที่รู้ๆ กันว่าฤดูหนาวของประเทศไทยนั้นมันอยู่ในระดับที่เย็นกว่าฤดูร้อนไม่กี่องศา พี่บรรณารักษ์บอกว่าเขาอยากได้อะไรที่มันดูเป็นแพชั่นจำ ซึ่งฉันไม่มีปัญหาอยู่แล้ว มันเป็นคนเซ็ปต์ที่เคยทำอยู่บ่อยๆ และฉันก็ทำออกมาดีจนตากล้องเอ๋ยปากชม

เหงื่อ ฉันไม่อยากทำให้ชื่อเสียงของบริษัทเสื่อมเสียหรอกน้า ยกเว้นเรื่องทีวีนช่างแต่งหน้าเมื่อคราวก่อนนะนะ ตอนนั้นสติฉันไม่เต็มร้อย แถมช่างแต่งหน้าคนนั้นก็เงอะงะจนน่าหงุดหงิดจริงๆ นี้น้า

หลังจากถ่ายชุดแรกเสร็จฉันก็เข้ามาเปลี่ยนเป็นชุดต่อไปและต้องลบเมกอัพใหม่หมด ฉันหลับตาลง ปล่อยให้ช่างแต่งหน้า ช่างทำผมจัดการหน้าที่ของตัวเอง

งานทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่นอย่างที่มันควรจะเป็น คิดถูกจริงๆ ที่ไม่ทิ้งมันไปตั้งอ้อๆ

"เสร็จแล้วคะ" ช่างแต่งหน้าเอ๋ย

ฉันลืมตาขึ้นมองเงาสะท้อนของตัวเองในกระจกกลางหันซ้ายหันขวา เพื่อเช็คความเรียบร้อย ฉันไม่อยากให้มีอะไรผิดพลาดอยู่บนหน้าของฉัน โดยเฉพาะตอนถ่ายโคลอสส์พรอกนะ เพราะมันจะติดตัวไปจนวันตาย

พอไม่มีอะไรผิดพลาดบนใบหน้าตัวเอง ช่างแต่งหน้าผู้หญิงทั้งสี่คนจึงพากันเดินออกไปนอกห้อง ปล่อยให้ฉันได้อยู่คนเดียวในห้องแต่งตัวเพื่อรอเวลาสำหรับการถ่ายเซตต่อไป

ฉันหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเช็กดูเพื่อฆ่าเวลา

'ลูกอยู่ที่ไหน - พ่อ'

ฉันถอนหายใจตอนอ่านข้อความบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือ หลังจากที่ยังฉันไม่ยอมรับสายที่พ่อโทรมาประมาณยี่สิบสายเขาก็ส่งข้อความมาหาแทน ซึ่งฉันก็ทำเหมือนก่อนหน้านี้อ...คือไม่สนใจ

พ่อเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลอันดับต้นๆ ของประเทศไทย เขาเป็นประธานบริษัทในเครือเซอร์เคิลกรุ๊ปซึ่งเป็นหนึ่งในกิจการธุรกิจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศ พ่อมีทั้งคลับเป็นของตัวเอง โรงแรม โรงพยาบาล เรียกได้ว่าธุรกิจอะไรที่สามารถทำเงินให้ได้ พ่อก็ไม่ลังเลที่จะลงทุนเลย

จริงอยู่ที่ประเทศไทยมีการแข่งขันของกลุ่มคนที่มีอิทธิพลสูง แต่มีเพียงไม่กี่กลุ่มที่มีอิทธิพลและครอบคลุมมากที่สุด หนึ่งในนั้นคือเซอร์เคิลกรุ๊ปของพ่อฉัน

ผลของการเกิดเป็นลูกสาวของประธานเซอร์เคิลกรุ๊ปทำให้ฉันต้องผ่านอะไรต่างๆ มากมาย เชื้อเถาะ ตอนเด็กฉันเคยภาวนาให้พ่อเลิกยุ่งเกี่ยวกับวงการนี้และหันไปใช้ชีวิตปกติเหมือนครอบครัวอื่นๆ แต่มันก็เป็นได้แค่ความฝันเท่านั้นแหละ

เสียงโทรศัพท์ดังขัดความคิดขึ้นมาจนฉันสะดุ้ง บนหน้าจอแสดงชื่อของแม่

[เชอริน]

เสียงของแม่ทำให้อารมณ์คุกรุ่นในใจฉันสงบลง แคนิดเดียวเท่านั้นนะ

[พ่ออารมณ์เสียมากที่รู้ว่าลูกหนีออกไปแบบนี้]

"แม่ก็รู้ว่าพ่อทำเงินไป พ่อจะมาขังให้หนูอยู่แต่ในบ้านตามอำเภอใจแบบนี้ไม่ได้ หนูอายุยี่สิบสามแล้วนะคะ" ฉันพูดด้วยความหนักใจไม่แพ้กัน "จะปล่อยให้พ่อทำแบบนี้ต่อไปไม่ได้หรอก หนูต้องทำอะไรสักอย่าง"

[ลูกก็เลยขอมอบดีการ์ดและหนีไปแบบนี้จ้ะ]

"ถ้าหมอนั้นยอมเชื่อฟังหนูตั้งแต่ที่แรกก็ไม่ต้องมาเจ็บตัวแล้ว"

[ลูกก็รู้ว่าที่พ่อทำไปเพราะว่าเป็นห่วง]

"ที่สตูดิโอปลอดภัยและไม่มียะไรน่าเป็นห่วงเลยคะแม่ หรือว่ามีเรื่องอะไร"

ที่หนูยังไม่รู้สึก"

ปลายสายเงียบ แสดงว่าที่ฉันพูดนั้นมันถูกต้องสินะ ฉันคิดอยู่แล้วเชื่อว่า การที่พ่อสั่งให้อยู่แต่ในบ้านแบบนี้มันจะต้องมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นแน่ ถึงอย่างนั้น ฉันก็ไม่สามารถจะทำงานไปได้อยู่ได้หรอกนะ

[...เราจะไว้คุยกันอีกครั้งตอนที่ลูกถึงบ้านอย่างปลอดภัย]

"หนูไม่เป็นอะไรหรอก"

แม่ถอนหายใจยาว [แม้จะพยายามช่วยพูดกับพ่อให้ใจเย็นก็แล้วกัน แต่ขึ้นลูกยังขี้ใจพ้อแบบนี้อีกมันมีแต่จะทำให้เรื่องแย่ลงนะ ลูกรู้ใช่ไหม]

"ระ...รู้ค่ะ" ฉันกัดริมฝีปากตัวเองที่ต้องใจอ่อนทุกครั้งที่ได้คุยกับแม่

[แล้วบอดีการ์ดคนใหม่ที่พ่อส่งไปถึงรึยัง]

"บอดีการ์ด?"

[พ่อบอกว่าลูกหนีออกไป เขาก็สั่งให้บอดีการ์ดคนใหม่ตามไปที่ตึกกนิตยสาร เลยน่ะสิ]

"ตอนนี้ยังไม่มีใครโผล่มาทั้งนั้นเลยนะค่ะ" ฉันพูดกลางกวางดสายตาไปรอบห้อง แต่ก็รู้ว่าแววของบอดีการ์ดที่แม่พูดถึง

[เขาน่าจะถึงแล้วนะ เอาเถอะ ถ้าเจอเขาแล้ว ลูกต้องเชื่อฟังและยอมให้เขาพากลับบ้านนะ]

"เข้าใจแล้วค่ะ"

[ดูแลตัวเองด้วย เข้าใจมั๊ย เดี่ยวแม่จะปลอบพ่อให้ใจเย็นลงเอง]

"ขอบคุณค่ะแม่"

ฉันเอนตัวพิงผนังเก้าอี้หลังจากแม่วางสายไป คำพูดและน้ำเสียงที่เป็นกังวลของแม่ตกค้างในความรู้สึก แสดงว่าที่พ่อบอกไม่ให้ฉันออกจากบ้าน เพราะมีเรื่องสินะ

ตอนเด็กๆ ฉันไม่ค่อยได้ออกไปเล่นกับเด็กคนอื่นสักเท่าไรหรอก ทุกการเคลื่อนไหวของฉันจะต้องอยู่ในสายตาของพ่อแม่หรือไม่กี่บอดีการ์ดสักคน จนไม่มีใครอยากจะเล่นกับฉัน กลุ่มเพื่อนๆ บอกว่าการที่มีฉันอยู่ด้วย มันทำให้พวกเขาอึดอัด สุดท้ายฉันเลยไม่มีเพื่อนสนิทวัยเด็กเลยสักคน

ฉันรู้ว่าการที่ตัวเองต้องคอยถูกจับตามองเป็นพิเศษก็เพราะธุรกิจที่พ่อ

กำลังทำอยู่นะละ ถึงบอกไงว่าฉันคอยภาวนาให้พ่อวางมือจากวงกรนี้หรือ
 เลิกไปอยู่กับพวกมืออิทธิพลอะไรพวกนั้นสักที แต่กลับกลายเป็นว่ายิ่งฉันภาวนา
 มากเท่าไรเร่ เครือข่ายและอำนาจของพ่อก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

ก็อ๊กๆ

ฉันหันไปมองตามเสียงเคาะ เป็นที่บรรณาธิการผู้หญิงคนเดิมที่ไผ่ล่หน้า
 เข้ามาตรงช่องประตู

"น้องเซอรินคะ มีผู้ชายคนหนึ่งเขาบอกว่าเป็นบอดีการ์ดที่ท่านประธาน
 ส่งมานะคะ"

"ให้เขาเข้ามาได้เลยคะ"

"โอเคจ้ะ"

หลังจากที่ที่บรรณาธิการออกไป ผู้ชายร่างสูงคนหนึ่งก็เข้ามาแทน
 เขาก้มหัวให้ฉันเล็กน้อยและหยุดยืนอยู่ตรงประตูทางเข้า ฉันมองเขาผ่าน
 เงามสะท้อนในกระจก

ผู้ชายคนนี้สวมชุดสูทสีดำดูสะอาดสะอ้านแบบบอดีการ์ดคนอื่น ๆ ของพ่อ
 เขามีเส้นผมสีดำสนิทปรกหน้าผาก โครงหน้าดูสมส่วนแม้ถูกปกคลุมไปด้วย
 หนวดเครา ตรงโหนกแก้มมีรอยขี้จางๆ รอยสักตรงต้นคอที่ไผ่ล่พันปกเสื้อเข็ต
 ทำให้เขาดูน่ากลัวเหมือนมีพลังงานอิมครีมีอะไรบางอย่างกระจายรอบตัว

แววตาของเขาดูไม่เหมือนบอดีการ์ดคนอื่นที่เคยผ่านมา เขาดูไม่เกรงกลัว
 ฉันเลยสักนิดเดียว

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624782.html>